

е останалъ непромѣненъ както въ своя мелодически строежъ, така и въ нотописъта. Мелодиитъ на З. р. сж се пѣли различно, били сж изложени въ тѣй нареченитѣ различни „преводи“. Съ уреждането на руската патриаршия въ началото на XVII в., за тържественитѣ служби е трѣбвало да има и тържествено и мелодически разнообразно пѣние, и по такъвъ начинъ се явява измѣнение на „преводитѣ“ или замѣна на единъ „преводъ“ съ другъ — нѣщо, което внася разнообразие въ мелодията на напѣва. Това измѣнение е било, обаче, винаги въ духа на старото знаменно пѣние, което се отличава съ единъ своеобразенъ несиметриченъ ритъмъ. При мелодии, въ които измѣнението се отдалечава значително отъ първообраза на мелодията, пѣвцитѣ сж били много съзнателни и отбележавали това съ думата „произволь“. Като всички напѣви на православната църква и З. р. е построенъ върху принципа на осмогласието, но е твърде богатъ отъ къмъ мелодически обрати и фигури или „попѣвки“. Една разновидност на З. р. е тѣй наречения „**Малкъ знаменъ разпѣвъ**“, който не е нищо друго, освенъ краткъ З. р., съ който въ техническото си построение е напълно еднакъвъ.

Золотаревъ, Василий Андреевичъ — руски компонистъ, род. 7 май 1879 въ Таганрогъ, възпитаникъ на Петербургската придворна капела, ученикъ на Римски-Корсаковъ и Балакиревъ, билъ преподавателъ въ Московската консерватория, сега живѣе въ Краснодаръ, писалъ: 1 симфония, „Увертюра-фантазия“, „Еврейска рапсодия“ и „Селски празникъ“ — за оркестъръ, 1 трио, 3 струнни квартета, 1 струненъ квинтетъ, соната за пиано и др.

Золотовичъ — Милкова, Мария — оперна пѣвица — колоратуренъ сопранъ, род. 16 май 1898 въ Пловдивъ, 9 годишна почва да учи пиано; съ преселването на семейството въ София, успоредно съ следването въ гимназията учи и въ Музикалното училище, дето по пѣние е била ученичка на Христина Морфова, (на която пѣвицата дължи много за правилната постановка на гласа си) и после 4 години на покойната

Ефимия Илкова, а следъ това взима уроци известно време отъ Роза Папиръ Паумгартнеръ въ Виена. Януарий 1919 постѣпва въ Софийската опера, дето дебютира съ голѣмъ успѣхъ въ Марженка отъ

Мария Золотовичъ Милкова

„Продадената невѣста“. Следъ това пѣе Джилда (Риголето), Розина (Севилския), Маргарита (Фаустъ) съ все повече и повече възрастващъ успѣхъ. 1925 бива командирована въ Римъ, дето учи при знатния педагогъ Джузепе Кашманъ. Презъ време на командироването си посещава и Парижъ. По късно, съ художествена целъ, посещава и Берлинъ, Виена, Дрезденъ, Парижъ и др. голѣми музикални центрове, — нѣщо което спомага твърде много за оформяването на нейната артистична личностъ. З. М. обладава единъ прекрасенъ гласъ — свежъ и металиченъ, съ лека и изящна колоратура. Овладеяла всички технически срѣдства, тя преодолява безъ всѣкакви усилия и най-трудни пасажы, изпълнява извънредно музикално, и е пѣвица съ рѣдка артистическа добросъвестностъ. Тя е сега единъ отъ най-важнитѣ стълбове на Народната опера. Освенъ въ горнитѣ опери, тя е пѣла още въ: „Трубадуръ“, „Тра-